

Iver Poulsen: Den højtærede finansminister sagde, at han ikke forstod min tankegang med hensyn til at sætte tæring efter næring. Jeg havde heller ikke ventet, at den højtærede finansminister skulle forstå det, og jeg sagde også i mit første indlæg, at den højtærede finansminister havde vist en manglende forståelse af den gamle borgerlige læresætning om, at man skal sætte tæring efter næring.

Den højtærede finansminister sagde senere, at man skal først fastlægge udgifterne og derefter indtægterne, og på dette tidspunkt må man stille forslag om besparelser, og finansministeren sagde, at ingen har ud over det ærede medlem — undertegnede — stillet sådanne forslag. Jeg er glad ved, at finansministeren har bemærket, at jeg har stillet sådanne forslag, men hvad angår at sætte tæring efter næring i den offentlige husholdning, er det aldeles ikke nødvendigt, at man fastlægger beløbsrammen, altså udgiften, men det er det, der sker her, at man simpelt hen siger: det og det og det skal man have, ganske uanset om befolkningen, skatteyderne, har råd til at betale det. Disse ønsker har man, og dem vil man have opfyldt. Det kan man ikke gøre i den private husholdning, og jeg synes heller ikke, at man bør gøre det i den offentlige.

Det øvrige af min tale havde den højtærede finansminister ikke lyst til at beskæftige sig med, hvad jeg godt kan forstå, for det var jo noget, som var i direkte modstrid med den højtærede finansministers opfattelse, noget, der var den højtærede finansminister vederstyggeligt, og det beskæftiger man sig jo ikke så gerne med.

Det var nye toner, at forældre, der har råd til at betale, skulle betale for den undervisning, deres børn fik. Ja, det er nye toner her i tinget, det skal jeg ærligt indrømme, men det er også en følge af den udvikling, der er sket i de sidste to menneskealdre. Vi har den opfattelse, at de mennesker, der har råd til at betale for deres børns undervisning, og de skatteborgere her i landet, som har råd til at betale en hel masse af

de ting, som staten nu betaler for dem, bør selv betale. Det bliver i hvert fald den billigste ordning. Så skal pengene ikke først suges ind i statskassen og igennem en dyr administration. Det er udtryk for vor opfattelse.

Med hensyn til den private opsparing har jeg som også tidligere ærede ordførere set i dagspressen i dag, at den højtærede finansminister agter at fremsætte forslag om foranstaltninger til støtte af den private opsparing. Det er ganske udmærket, men det er jo nøjagtigt en fortsættelse af, hvad man ønsker inden for socialdemokratiet: offentlige tilskud. Nu skal vi have tilskud til privat opsparing. Så vidt jeg husker, stod der, at hvis man vil opspare 900 kr., så får man en præmie på 100 kr., men hvor kommer tilskuddet fra? Jeg gad nok vidst, hvor den højtærede finansminister vil hente de 100 kr. fra, der skal lægges oven på de 900 kr., hvis ikke det skal være fra skatteydernes tegnebøger.

Finansministeren (Hans R. Knudsen): Må jeg sige til det ærede medlem hr. Iver Poulsen, som mente, det var vederstyggeligt for mig at beskæftige mig med hans indlæg, at det er i hvert fald ikke det ærede medlem, der var noget som helst vederstyggeligt ved for mig. Men når det ærede medlem selv kommer ind på, at man skal gå tilbage til de gamle principper, og nu skal børnene igen deles i skolen og søge om de skolebøger og den undervisning, som vi efterhånden har gjort til en ret, til en gratis ting for samtlige børn, så vil jeg indrømme, at ordet vederstyggeligt noget nær dækker de tanker, jeg gør mig om disse ideer.

Jeg skal i øvrigt ikke gøre forsøg på at trække denne finanslovdebat ud. Jeg har kun en enkelt bemærkning på baggrund af det ærede medlem hr. Damsgaards udtalelse om besparelserne og til de bemærkninger, som det ærede medlem hr. Thestrup knyttede hertil. Det ærede medlem hr. Thestrup sagde, at de konkrete besparelses-